

Mentres os teus ollos...¹

Para Ana

Mentres os teus ollos iluminen
o meu torpe camiñar, perdido e derrotado;
mentres no medio da manda entolecida
a túa voz se alce -sempre triunfante-;
mentres o teu olor penetre
nas miñas entrañas,
abríndoas dun lado ao outro
para acoller alí a dor e a esperanza;
mentres o teu corpo descansa sobre o meu,
concedéndolle a graza da paz
a pesar de todos os fracasos...

Ti, e só ti, serás pan tenro que alimente
os meus amenceres cotiáns,
resío que refresque os meus abrollos e desertos,
clara luz que me rescate dos naufraxios da Historia
para levarme, ao fin,
á vitoria da eterna primavera.

¹ Este texto foi publicado orixinalmente no blogue [Abrentes](#), 3 de maio, 2019. Está suxeito á licenza Recoñecemento-CompartirIgual 4.0 Internacional de Creative Commons. Para ver unha copia desta licencia, visite <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>

